

LBRIS

We know

books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

Ariana Godoy

de la
soapte
la j'urăminte

Traducere din limba spaniolă de
ANCA COMAN DOICIN

LEDA
EDGE

PROLOG

PLOUĂ.

Ploaia mă udă în câteva secunde. Hainele mi se lipesc de corp, dar asta e cea mai mică grijă a mea în clipa de față.

Doare.

Mă doare corpul, în special fața. Îmi zvâcnește de durere, îmi curge sânge din nas și îmi coboară pe gură, amestecându-se cu ploaia care-mi cade pe față înainte de a aluneca pe bărbie. Am un ochi întredeschis care mă face să scâncesc de fiecare dată când încerc să-l deschid mai mult.

N-am fost niciodată o persoană violentă. N-am provocat niciodată o încăierare, așa că mi se pare ironic să mă aflu în această situație. Zăcând pe o străduță, cu spatele lipit de zid, izbutind cu greu să stau în șezut. Micile tăieturi de pe față pe care mi le-au provocat loviturile puternice mă ard la contactul cu apa rece a ploii, la fel și articulațiile degetelor, care s-au rupt în încercarea de a mă apăra. Mă strâmb de durere.

Am ieșit să mă familiarizez cu Raleigh și cu viața sa nocturnă vibrantă, în prima mea seară la universitate. Și chiar mi-a mers rău. La ieșirea dintr-un pub am fost jefuit și bătut până mi-am pierdut cunoștința. N-am înțeles de ce trebuiau să mă atace așa, că doar le-am dat totul de bunăvoie.

Haide, Apollo, nu adormi! îmi repet în timp ce mă lupt să rămân treaz.

M-au lovit de multe ori în cap și știu că am nevoie să mă consulte un medic înainte să adorm, așa mi-a explicat fratele meu, care studiază medicina de câțiva ani. Totuși, e foarte greu.

Privirea mi se încețoșează și înghit în sec; mă doare chiar și să fac ceva atât de simplu. Știu că trebuie să mă ridic, dar, de fiecare dată când încerc, corpul îmi cedează și cad din nou pe lângă perete. E inutil să strig după ajutor pe ploaia asta, cu zgomotul apei căzând puternic pe pavaj și pe tomberoanele din jurul meu. Frigul toamnei mă face să tremur și-mi amortește extremitățile.

O să adorm doar o secundă, doar o clipă, până trece ploaia.

O secundă...

Mi se închid ochii, iar capul îmi cade într-o parte.

Citrice.

Mirosul unui parfum de citrice mă face să strâmb din nas și mă trezește puțin. Îmi dau seama că ploaia nu-mi mai lovește pielea. Deschid ușor ochii, iar în fața mea văd ca prin ceață pe cineva care ține o umbrelă așa încât să ne acopere pe amândoi.

— Hei, hei! șoptește o voce de femeie în timp ce persoana respectivă se apleacă spre mine. Mă auzi?

Încuviințez, fiindcă nu am putere să vorbesc.

— Am sunat la urgențe. Mi-au spus că o să ajungă în cinci minute și să te țin treaz în timpul ăsta.

Vocea femeii este atât de blândă și de liniștitoare, încât nu vreau decât să dorm puțin.

— Hei!

Îmi cuprinde cu mâna chipul lovit, iar o înțepătură de durere mă străbate și mă face să mă cutremur.

— Îmi pare rău, dar n-ai voie să adormi!

Respirația mă face să întredeschid buzele tremurânde și devine vizibilă din cauza frigului.

— Fri-frig, mă bălbâi, dârdâind.

— Bineînțeles că ți-e frig!

Îi simt îndoiala din voce.

— Ce să fac...? Mai rezistă puțin, da?

Slăbit, îmi întind mâna spre ea. O apuc de tivul cămășii și o trag spre mine. Scoate un țipăt când cade în față pe genunchi, între picioarele mele întinse pe pavaj.

Frig!

Ridic cealaltă mână și îmi înfășor brațele în jurul taliei sale, o îmbrățișez și îmi îngrop fața între sâni ei.

— Hei!

— Cald..., șoptesc.

Tremur și-i ud hainele.

Ea nu mai încearcă să mă îndepărteze și oftează.

— Bine, te las să faci asta doar pentru că arăți oribil și ești înghețat! murmură.

Mă bucur de căldura ei, de mirosul ei, de amestecul de parfum de citrice cu aroma pielii ei.

— Și să știi că nu le permit băieților să mă îmbrățișeze de la prima întâlnire, în concluzie, consideră-te norocos!

Nu știu dacă glumește, dar eu nu vreau decât să rămân aici. Inima îi bate tare. De ce? Îi e teamă?

— Hei, dar să nu adormi, da? Deja se aud sirenele ambulanței; vei fi bine!

Și eu le aud și, dintr-odată, deslușesc și zgomot de pași. Necunoscuta mă dă la o parte și-și drege glasul. Vreau să protestez, frigul mă lovește din nou, și brusc mai multe persoane sunt în fața mea cu lanterne, iar de atunci totul devine confuz.

Lungit pe o targă, îmi întind din nou mâna spre fată, iar ea mi-o apucă.

— Vei fi bine, șoptește în timp ce-mi strânge mâna cu putere, înainte de a-i da drumul.

Și-i văd silueta rămânând acolo, pe străduță, cu umbrela deasupra ei. M-a salvat, așa că sunt sigur că n-o voi uita niciodată.

Nu o voi uita niciodată pe fata pe care am cunoscut-o în ploaie.

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
RAIN

1

APOLO

ÎMI ERA DOR SĂ IES LA ALERGAT.

Mi-a luat patru săptămâni să-mi revin complet și ca medicul să-mi dea voie să fac din nou sport. Cel puțin, partea fizică s-a vindecat, însă cu cea mintală e altă poveste. Încă am coșmaruri în care băieții ăia mă atacă și mă lovesc întruna, ca să nu mai spun că acum ploaia mă indispuie îngrozitor.

E șase și jumătate dimineața când pătrund în apartament și împing ușa să o închid. Holul de la intrare se întinde în fața mea în semiîntuneric, fiindcă încă nu s-a luminat de ziuă. Când ajung în bucătăria spațioasă, aprind lumina. Un Gregory ciufulit își scoate capul pe holul dintre camere.

— Ce-i cu tine treaz la ora asta?

— Am ieșit să alerg.

— La... Are un ochi întredeschis și încearcă să se uite la ceasul de la cuptorul cu microunde, apoi îngaimă: Șase dimineața?

— Șase și jumătate.

— Nici măcar bunicul meu nu se trezea la ora asta ca să iasă la alergat.

— Bunicul tău nu alerga, îi amintesc și pun cheile pe blatul din bucătărie.

— Exact!

— Tu de ce ești treaz? îl întreb și deschid frigiderul ca să iau o sticlă cu apă.

— Eh...

— Bună dimineața!

O față energetică și brunetă, cu care deja m-am obișnuit, chițăie entuziasmată când iese pe hol și trece pe lângă Gregory.

Numele ei? Kelly. Este n-am-nici-cea-mai-vagă-idee-ce-este a lui Gregory și își petrece multe nopți în apartamentul nostru. Uneori ăștia doi se comportă ca un cuplu normal, alteori nici nu se privesc când se întâlnesc. Sincer să fiu, nu pricep situația, dar nici nu sunt așa de băgăcios ca să întreb. Pe mine mă interesează să mă înțeleg bine cu Gregory, care, deși l-am cunoscut prin intermediul fratelui meu, Ares, mi-a devenit un bun prieten și acum este colegul meu de apartament.

A fost o alinare să locuiesc cu el în aceste prime săptămâni de facultate. Nu m-am mai simțit așa de singur, iar Gregory nu-mi lasă prea mult timp liber să mă las doborât de depresie sau să-mi fie dor de casă, pentru că întotdeauna îi trece prin minte ceva de făcut. Mi-e foarte dor de bunicul meu, de fratele meu, Artemis, de soția lui, Claudia, și de cățelușii mei! Dar, mai ales, și asta m-a mirat enorm, cât de dor îmi e de Hera! N-am crezut niciodată că-mi poate fi atât de dor de nepoțica mea.

— Apolo?

Kelly se oprește lângă mine și-și trece mâna prin fața mea.

— Încă dormi?

— Bună dimineața! îi răspund cu un zâmbet amabil.

Gregory cască și ni se alătură în bucătărie.

— Ei bine, dacă tot ne-am trezit, mic-dejun?

Ridic pumnul ca să-l ciocnesc cu al ei. Gregory se pricepe la gătit, și asta este o calitate foarte puțin apreciată până când

trebuie să te muți singur. Eu nu prea mă pricep, și tot ce-mi iese acceptabil sunt dulciurile, dar nu se poate trăi în fiecare zi cu prăjituri și cornuri.

— De ce vă e poftă azi? Mic-dejun continental? American? ne tentează Gregory în timp ce se apleacă pentru a scoate tigăile din sertar.

Kelly profită ca să se așeze în spatele lui și să-l apuce de umeri, pentru a face mișcări sexuale lipită de fundul prietenului meu.

— Încetează! îi șoptește Gregory, întorcându-se și sărutând-o cu pasiune.

Mă strâmb și mă fâțai dintr-o parte în alta, în timp ce observ interesantul tablou cu o pară de pe peretele din bucătărie. Ar fi trebuit să mă fi obișnuit deja.

După micul-dejun, fac un duș și stau vreme îndelungată sub jetul de apă, cu ochii închiși. Las capul în jos, întind brațele și-mi sprijin mâinile pe peretele din fața mea. Apa cade peste mine, și mă simt de parcă n-aș fi aici. Corpul meu este aici, dar mintea mi se deconectează, atinge un punct gol, unde nu simt nimic. Ironică mai e și viața asta, având în vedere că am venit la universitate să studiez psihologia, iar în prima săptămână mi s-a întâmplat ceva traumatic, adică bătaia aceea. Zâmbesc cu tristețe și închid robinetul. Stau nemișcat câteva secunde înainte să-mi scutur capul, nu numai pentru a scăpa de apa pe care o am în păr, ci și pentru a-mi aduce din nou mintea la realitate.

Mă șterg puțin și ies în cameră cu prosopul pe mine; apartamentul e imens și fiecare cameră care baie proprie. Totuși, îmi dau seama că lenjeria mea intimă e în uscător. Mă duc s-o caut, acoperit cu un prosop în jurul taliei și cu un altul atârându-mi de gât. Kelly stă tolănită pe canapeaua din sufragerie